Netă autoritate europeană și în sportul muschetarilor

● Floreta și sabia prezente încă de la prima ediție a J.O. ● Momentul cubanez ● Marii performeri ai tuturor timpurilor — Nadi, Gaudin, d'Oriola ● Anticipări împlinite dar și cîteva mișcări seismice... ● Nu există, deocamdată, un „nou val"

Scrima, a cărei origine se pierde în negura vremilor (primele dovezi despre existența ei datează din anul 2 500 î.e.n., cînd în India și China se practicau curent spada și sabia, arme cu nu mai puțin de 25 de variante !) a apărut în programul sporturilor olimpice chiar de la prima ediție modernă a competiției. La Atena, în 1896, sportul armelor albe a fost prezent prin floretă și sabie, probe cucerite de doi reprezentanți ai bătrînului continent, francezul René Gravelotte și grecul Ianis Georgiadis.

Dar, în ediția următoare, în 1900, la Paris, se consemnează o surpriză de mari proporții : cubanezul Raul Fonst cîștigă spada, probă introdusă la această ediție. După aceea, în 1904, la St. Louis, performanța trăgătorilor cubanezi se repetă într-un mod și mai concludent : Fonst cucerește floreta și spada iar Manuel Diaz, sabia, într-o confruntare sportivă în care europenii au fost ca și inexistenți. În schimb, la Londra, în 1908, scrima avea să redevină, aidoma ediției inaugurale a olimpiadelor moderne, apanajul europenilor. Francezul Alibert se va dovedi cel mai bun la spadă iar maghiarul Fuchs la sabie.

Din acest an, supremația scrimerilor europeni se va impune constant, ediție cu ediție. Nici un trăgător de pe alt continent nu va mai reuși să ajungă pe prima treaptă a podiumului olimpic. În disputa directă dintre trăgătorii europeni se vor impune floretistul italian Nadi, cîștigător a două ediții consecutive (Stockholm 1912 și Antwerpen 1920), apoi un alt floretist, francezul Lucien Gaudin, care în 1928, la Amsterdam va cuceri și spada și mai aproape de noi, în plină contemporaneitate, din nou un francez, și tot un floretist, Cristian d'Oriola, laureatul edițiilor de la Helsinki 1952 și Melbourne 1956.

În ediția din 1968 a olimpiadei care avea să se dispute, ca și cea precedentă, în afara Europei, toată lumea se întreba ce se va întîmpla la Ciudad de Mexico, în condiții de climă cu totul deosebite, cînd marea necunoscută a altitudinii începuse să provoace discuții febrile în cercurile specialiștilor. Evident, temerile au pus stăpînire pe foarte mulți dintre scrimeri, trăgători și antrenori. Iar pregătirile la altitudine, desfășurate intens, în special în acest an, au fost menite să preîntîmpine surprizele. Urma să se vadă dacă Mexicul va însemna un apanaj pentru scrimerii din cele două Americi, dacă europenii se vor recunoaște învinși sau dacă anxietatea față de altitudine n-avea să însemne, în fapt, decît o sperietoare...

ALTITUDINEA N-A DETERMINAT OSCILAȚII VALORICE

La „Magdalena Mixhuca", sala care a fost gazda pasionantelor întreceri de scrimă, și-au semnat actul de prezență aproape 250 de reprezentanți ai sporturilor cu armele albe din aproape 30 de țări. Aceasta înseamnă, raportat la marile valori ale scrimei mondiale, o participare de 95 la sută a trăgătorilor cu cele mai mari șanse să urce pe podium. Iar 90 la sută dintre aceștia erau europeni !

Să fi fost un act de temeritate ? Nu, scrimerii europeni, pregătiți mai mult ca oricînd pentru marele maraton al întrecerilor, nu s-au lăsat speriați de toate temerile care circulau în jurul altitudinii. Ei au luat startul cu mult aplomb, demonstrînd în modul cel mai convingător că și în cazul acestui sport altitudinea nu poate însemna un impediment decisiv. Este foarte adevărat că pentru trăgătorii nevoiți să suporte epuizantele asalturi de recalificare (în medie cîte 6 asalturi în plus), prelungirea eforturilor pe planșă a influențat într-o apreciabilă măsură comportarea. Totuși, nici într-o asemenea situație, altitudinea n-a scos din competiție, cu predilecție, trăgători europeni. Handicapul a fost resimțit în egală măsură de toți concurenții, fie că aceștia erau reprezentanți ai continentelor americane, sportivi din Asia sau Australia. Unii comentatori au pus pe seama altitudinii ieșirea Alexandrei Zabelina, campioana mondială în 1967, din turneul individual, încă din serii. Simplu element de speculație. Antrenorii sovietici aveau să explice cum au stat lucrurile, apreciind că alți factori — și în nici un caz altitudinea — determinaseră comportarea ștearsă a Zabelinei. Că așa au stat lucrurile ne-a demonstrat-o un singur fapt : în întrecerea următoare, la echipe, Zabelina a evoluat cel puțin la aceeași valoare cu coechipierele ei.

Supremația europeană în scrimă este atestată și de statistici. Iată cîteva :

CLASAMENTUL PE PUNCTE

1. U.R.S.S.	48 p.
2. Ungaria	38 p.
3. Franța	26 p.
4. Polonia	18 p.
5. România	15 p.
6. Italia	13 p.
7. R.F.G.	6 p.
8. Mexic	5 p.
9. Austria, Suedia, R.D.G.	2 p.
10. S.U.A.	1 p.

CLASAMENTUL PE MEDALII

1. U.R.S.S.	3	4	0
2. Ungaria	2	2	3
3. Polonia	1	0	2
4. Franța *	1	0	1
5. România	1	0	1
6. Italia	0	1	1
7. Mexic	0	1	0

* La același număr de medalii cu România, Franța a ocupat un loc superior, avînd un punctaj mai bun (26 față de 15).

„ARTA" MUȘCHETARILOR, CHESTIUNE DE TEMPERAMENT

Așadar, Ciudad de Mexico n-a constituit un handicap de netrecut pentru scrimerii europeni. Dimpotrivă, ei au dominat cu autoritate în toate probele, devansînd concurenții de pe alte continente, din Japonia și din cele două Americi indeosebi, în drumul către cucerirea medaliilor olimpice. S-a dovedit o dată în plus (după Tokio) că scrima reprezintă într-un fel, o chestiune de temperament, că această disciplină sportivă, rămîne, deocamdată, specifică europenilor, fie că ei îi au ca exponenți pe trăgătorii sovietici, unguri, francezi, polonezi, români sau italieni. Echipele forte s-au identificat de fiecare dată cu reprezentativele unor țări de pe bătrînul continent. Ele aveau unele antecedente în materie, fiind cîștigătoare ale principalelor concursuri și competiții-test desfășurate în preajma marelui examen olimpic. Literalmente, nici un concurent din afara Europei n-a reușit să-și facă simțită prezența în finalele marilor repetiții olimpice, fie că a fost vorba de „Cupa Giovanini", „Cupa Martini", „Cupa Monal", „Cupa Adrien Romel" sau de turneele internaționale organizate ad-hoc în Italia, Anglia, Austria, Polonia, S.U.A. etc. Și mai mult, europenii au prezentat superioritate valorică chiar și la repetițiile olimpice organizate chiar la Ciudad de Mexico, în condiții de aclimatizare relativă (nu mai mult de 10 zile), una dintre sporturile fiind și o română, floretista Ecaterina Iencic.

„SURPRIZA FRANCEZĂ" N-A CONSTITUIT UN CAZ IZOLAT

În scrimă, în general, este hazardant să anticipezi învingătorii. Oscilațiile de comportare pot interveni aproape de la un concurs la altul și, deci, perspectiva de a da greș în pronosticuri este mai... primejdioasă aici.

Să-i luăm, drept pildă, pe floretiștii polonezi. Ei nici nu s-au văzut în finala mexicană, campionul olimpic de la Tokio, Egon Franke, rămînînd undeva, în turniele preliminare. Pînă și coaliția franceză (Jean Claude Magnan, Daniel Revenu și Christian Noel) a trebuit să se recunoască dezarmată în fața inepuizabilului nostru Ionel Drîmbă, care a fost ajutat la momentul oportun de tenacele (dar modestul) Mihai Țiu. Sigur, toată lumea a fost de-a dreptul stupefiată de surpriza franceză. Este greu de conceput ca avînd trei finaliști, francezii să rateze titlul olimpic. Și, totuși, așa s-a întîmplat !

Răsfoind filele istoriei scrimei găsim un moment analog : în 1965, la campionatele mondiale de la Paris, România era prezentă în finala feminină de floretă cu nu mai puțin de patru trăgătoare, Olga Szabo, Ecaterina Iencic, Ileana Drîmbă și Maria Vicol. „Este îndubitabil — sublinia în ajunul finalei, cronicarul de specialitate al ziarului „Paris-soir" — ca una din floretistele României să nu cîștige titlul mondial". Chiar și sovieticele Prudskova și Gorohova, care completau sextetul finaliștelor, recunoșteau că „titlul mondial nu le poate scăpa româncelor".

Dar, n-a fost așa ! A cîștigat Gorohova, în timp ce prima dintre românce, Olga Szabo, a secondat-o. La Ciudad de Mexico antrenorul André Cottard a „mers" pe Magnan cînd, în fond, cel mai în formă dintre floretiștii francezi era Revenu ! Finala a demonstrat cu prisosință acest adevăr. Revenu a fost singurul dintre exponenții coaliției franceze care l-a întrecut, inițial, pe Drîmbă. Marile erori și marile drame ale sportului...

În această finală individuală, floretiștii sovietici, la fel ca la Tokio, nu s-au impus. Ei se afirmaseră, însă, în campionatele mondiale dintre cele două olimpiade. În schimb, cu o formație mai omogenă trăgătorii sovietici s-au revanșat la echipe, păstrîndu-și titlul olimpic.

Floreta feminină n-a mai fost nici ea, ca la Tokio, la discreția trăgătoarei maghiare Ildico Rejtö-Ujlaki. Tinerețea Elenei Novikova avea să-și spună cuvîntul în Mexic. Ujlaki n-a reușit să prindă decît un loc 3, după mexicana Pilar Roldan, strecurată fericit în finală. Că a fost o competiție a tinereții, ne-o demonstrează și faptul că o altă sportivă „bătrînă", Galina Gorohova (locul 4 la Tokio) s-a consolat cu ultimul loc în finală... Tinerețea însemnînd, în afara Novikovei, franțuzoaica Brigitte Gapais și suedeza Kestrin Palm. În disputa pe echipe, situație favorizantă — ca și la băieți — pentru 4-ul U.R.S.S. care s-a aflat în finală alături de formația Ungariei. Echipa floretistelor maghiare, marea revelație de la Tokio, a fost, de data aceasta, o palidă imagine a ceea ce arătase în Japonia. Și, în linii mari, ele au aliniat aproape aceeași formație.

Ierarhia valorilor la spadă a fost răsturnată printr-o mișcare seismică de gradul 10. Ungurii, care nu intraseră în primele 6 locuri la Tokio, au cucerit acum locul I ! (Kulcsar). În schimb, campionul olimpic de acum patru ani, Grigorii Kriss, a ocupat un loc 2, în timp ce italianul Saccaro a terminat pe 3. Ceilalți finaliști olimpici din Japonia, Hoskyns, Kostava, Gonsior, Bourquard, Rompza și Lindwall au „dispărut" ! Au apărut alți spadasini, Polzhuber, Mondzolewsky și Allemand, dintre care doar ultimii doi au fost prezenți la loc de frunte în marile confruntări sportive preolimpice. La echipe, spadasinii Ungariei au repetat succesul de la Tokio, secondați de formația U.R.S.S., care a lipsit din primele 6 în ediția precedentă a competiției și de cea a Poloniei (locul 5 la Tokio). Dar, nu s-au mai văzut Franța (locul 3 la Tokio), Suedia (4) în timp ce Italia a trecut de pe locul 2 pe 6. Au urcat în schimb echipele R.F.G. (4) și R.D.G. (5).

În privința sabiei, J.O. din Mexic au evidențiat un mare trăgător, poate cel mai mare dintre toți, la ora actuală, sabrerul polonez Jerzi Pawlowski. După ce a cîștigat mondialele din 1965 și 1966 și a fost secund în 1967, Pawlowski, la apropae 40 de ani, și-a realizat un vis care l-a creat însomnii mai bine de două decenii... În fața acestui ilustrissim al sabiei duetul sovietic Rakita-Nazlimov n-a putut obține decît locurile 2—4, în timp ce maghiarul Tibor Pezsa a schimbat aurul de la Tokio cu bronz. Ca și la floretă bărbați sabrerii U.R.S.S. au reeditat succesul din Japonia, secondați de italieni și de unguri. În fine, o ierarhie care se menține.

Comparativ cu Tokio, bilanțul este ceva mai net favorabil trăgătorilor U.R.S.S. — 3 titluri olimpice la echipe și un titlu la individuale, fapt care demonstrează marea forță a școlii sovietice de scrimă.

O MARE FARĂ... VALURI

Nu, în scrimă un nou val nu apare deocamdată la orizont. Se părea la un moment dat că el este iminent, adus de japonezi, la floretă bărbați. Trăgătorii niponi făcuseră vîlvă cu acel loc 4 la J.O. de la Tokio, repetat anul trecut la Montreal, cînd au creat marea surpriză a mondialelor, scoțînd din primele trei clasate, redutabila formație a Ungariei (6). În preajma J.O. floretiștii japonezi au întreprins mai multe turnee în Europa evoluînd și în țara noastră, dar de fiecare dată rezultatele obținute n-au fost concludente. Fusese evident că nimeni nu mai era dispus să... cocheteze cu scrimerii japonezi ale căror antecedente, în tenis de masă și volei, reprezentaseră tot atîtea semnale de alarmă.

În rest, palide încercări de a ieși din anonimat, din partea scrimerilor Mexicului (o singură excepție la floretă femei), S.U.A. și R.A.U. Scrima a rămas, așadar, la discreția sportivilor de pe continentul nostru și, dat fiind faptul că viitoarea ediție a J.O. este programată la München, nu există nici un fel de temeri, nu vedem nici un fel de implicații, care să pledeze pentru o răsturnare spectaculoasă a actualei ierarhii.

S. TIBERIU

COMENTARII OLIMPICE

fotbal

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU FOSTA DIVIZIONARĂ A — MINERUL BAIA MARE ?

Pe stadionul de sub Dealul Florilor, la un antrenament, băimărenii exersează lovitura peste „zid"

Nici acum un an, după încheierea turului campionatului 1967—1968, suporterii fotbalului băimărean nu erau prea încîntați. Dar, oricum, Minerul terminase prima parte a competiției pe un loc acceptabil și nu erau puțini acei care sperau într-o revenire a echipei în divizia A. Acum, însă, nici măcar de speranțe nu mai poate fi vorba. Fosta divizionară A, Minerul Baia Mare, suferă înfrîngere după înfrîngere în divizia B. Ea ocupă locul 14 în clasamenul seriei a II-a; din 15 jocuri n-a cîștigat decît 4, a pierdut 8, iar 3 le-a terminat la egalitate. Minerul are doar 11 puncte — (la fel ca echipa de pe penultimul loc). Primăvara se anunță, deci, cenușie, mulți iubitori ai fotbalului din județul Maramureș gîndindu-se că orașul Baia Mare ar putea rămîne fără echipă de „B", după ce a cunoscut satisfacția de a fi reprezentat în „A".

Asistînd la unul din ultimele antrenamente din acest an ale echipei Minerul (joc la două porți pentru încercarea unui handbalist, Mihai Redeș, care se pare că e și un bun fotbalist) am constatat atît la jucători, cît mai ales la antrenorul formației, Constantin Voroncovschi, un surprinzător optimism în legătură cu returul campionatului. Cu toții sînt convinși că vor reveni pe linia de plutire și vor termina competiția pe la mijlocul clasamentului. Și, cum ne spunea Voroncovschi, băieții sînt decișI să facă o figură frumoasă și în „Cupa României".

Antrenorul Voroncovschi, care a revenit acum șase luni la Baia Mare, preluînd o echipă din care plecaseră cîțiva titulari, n-a putut reface într-un timp atît de scurt potențialul „11"-lui miner. Într-adevăr, de la Minerul Baia Mare au plecat în ultimii doi ani nu mai puțin de 6—7 jucători foarte buni, majoritatea de la înaintare. Dintre aceștia, patru joacă acum în echipe de divizia A (Sasu la Farul, Soo la Steaua, Bay și Szilaghi la A.S.A. Tg. Mureș). În plus, în această toamnă, doi dintre cei mai buni înaintași, Hornung și Bohonyi, au fost indisponibili cîte 8, și, respectiv, 7 etape. Apărarea echipei, în care figurează o serie de fotbaliști cu experiență, cum sînt Cromeli, Donca, Vaida, Ujvari, Moritz, a făcut față onorabil situației create. (Nu trebuie să uităm că în fruntea clasamentului seriei a II-a sînt echipe care au primit peste 20 de goluri, în timp ce Minerul s-a oprit la 16). Linia de fund și cea mediană au fost suprasolicitate la fiecare meci, avînd în față o linie de atac fragilă, fără putere de pătrundere și finalizare, care nu numai că a marcat goluri puține, dar nici n-a ținut mingea. Elocvente în această privință sînt numai cele două goluri marcate în toate meciurile disputate în deplasare.

Față de această situație precară, pe ce își bazează optimismul antrenorul Voroncovschi ? Cum se vor realiza cele două obiective stabilite: *urcarea echipei pe un loc de mijloc în clasament și calificarea în semifinalele „Cupei României"* ? Din cele spuse de interlocutorul nostru, am reținut următoarele:

— *reimprospătarea echipei cu jucători tineri talentați* (acum nouă ani, ne spunea Voroncovschi, am promovat în echipa Minerul pe Sasu și Ghergheli, de ce n-aș putea găsi și acum jucători de talia lor ?)

— *organizarea în timpul iernii a unui program intens de pregătire ;*

— *menținerea în formație numai a acelor „veterani" care pot da randamentul cerut într-o competiție forte.*

În încheierea discuției noastre, antrenorul Voroncovschi a ținut să adauge faptul că acum nouă ani, cînd a venit ca antrenor într-o situație similară la Minerul, a reușit să ridice echipa și, spre surprinderea tuturor, s-o aducă în finala „Cupei României" (cu Dinamo București). *„Cred că istoria se va repeta și acum..."* a încheiat conversația antrenorul băimărean.

T. RABȘAN

FOTBAL 03

● Astăzi urmează să plece în R.F.G., pentru studii și documentare, pe o perioadă mai îndelungată, antrenorii Ilie Oană și D. Nicușor.

● Vineri 3 ianuarie, echipa Farul va poposi pentru cîteva ore în Capitală, de unde, pe calea aerului, își va lua zborul spre Franckfurt. Echipa constănțeană va susține în R. F. a Germaniei două partide, în zilele de 4 și 5 ianuarie. Antrenorul R. Cosmoc deplasează un lot de 15 jucători printre care : Uțu, Ștefănescu, Antonescu, Mareș, Sasu, Badea, Iancu, Ologu, Tufan. Din echipa care face deplasarea va lipsi Koszka, accidentat, aflat în aceste zile la Herculane pentru tratament.

● Bazil Marian, antrenorul dinamoviștilor bucureșteni, ne-a făcut cunoscut ieri programul de lucru al fotbaliștilor săi. Luni 6 ianuarie controlul medical al fotbaliștilor. Primele antrenamente, la Călimănești pînă la jumătatea lunii. Deoarece mulți jucători fac parte din lotul național aflat în pregătire pentru meciul cu Anglia, Bazil Marian va avea la dispoziție întregul efectiv abia după 17 ianuarie, cînd va începe pregătirile propriu zise ale întregii echipe pentru returul campionatului.

Conducerea clubului continuă tratativele pentru organizarea unui turneu prevăzut pentru luna februarie.

● Fotbaliștii de la Rapid își reiau pregătirile pe ziua de 8 ianaurie. Întregul lot se va deplasa la Predeal, pentru o perioadă de antrenamente necesare adaptării treptate la un efort mai intens. Giuleștenii vor reveni în București spre sfîrșitul lunii ianuarie. După toate probabilitățile în luna februarie Rapid va efectua un turneu de cîteva jocuri în Liban.

Președintele și condica de prezență

Am auzit, deci nu pot jura că lucrurile stau chiar așa, că Federația Română de Fotbal va avea un președinte salariat. Vestea este de natură să stîrnească mirări și nedumeriri, chiar în ambalajul ei de zvon, ceea ce ne determină s-o punem în discuție mai înainte de confirmarea sa, deoarece o veche experiență ne învață că pînă nu se face foc, fum nu iese. În limbaj sportiv, zicala se traduce cam așa : ceea ce azi se șoptește pe coridoare, mîine se va întîmpla.

Reorganizîndu-se, cu un an și ceva în urmă, mișcarea noastră sportivă cîștiga, o dată cu noua sa structură organizatorică, încă un bun de preț : reconsiderarea federațiilor pe baze sănătoase, verificate și în trecutul sportului românesc, dar și pe plan mondial. Activul obștesc, alcătuit din foști sportivi și pasionați ai diverselor discipline, căpăta — cel puțin teoretic — o mai amplă respirație, o oarecare independență altoită sănătos pe trunchiul mai viguros al unor sarcini și responsabilități derivînd din preocupările și datoriile reunite în forul de conducere a întregii vieți sportive românești. Situația, cu totul nefirească, în care majoritatea președinților de federații erau salariați ai fostului U.C.F.S., în diverse funcții, generase o stare de fapt incompatibilă cu o mișcare sportivă care dorea să se fortifice, să se difuzeze cît mai larg, să atragă în cadrul său cît mai multe cadre de specialiști și pasionați, să devină într-adevăr populară și puternică. Ea se transformase într-o activitate închisă și de aceea închistată în vechi forme, fiind, mai ales, supusă primejdiei formalismului, birocratismului și tratării de pe poziții funcționărești, deoarece autoritatea administrativă se manifesta omnipotent chiar și la nivelul organului tehnic al fiecărui sport, pe care ar fi trebuit să-l dețină federația. Nici o boare de aer proaspăt nu putea pătrunde din afară în aceste edificii dominate de ermetismul unei organizări cel puțin neinspirate. Închipuiți-vă că un funcționar, fie el metodist, ori chiar vicepreședinte, avînd deasupra sa o rețea de trepte administrative, deținea, să spunem, funcția de președinte al federației de schi (pentru a alege un sport de sezon). Care putea fi aportul lui în destinul schiului autohton atîta vreme cît el, ca funcționar, era supus ierarhiei administrative ? Cum puteau influența cei din afara forului respectiv dezvoltarea acelui sport, cînd nu li se dădea această posibilitate? Activul „obștesc" s-a transformat firesc într-unul interesat, reprezentînd cluburile cele mai puternice, ceea ce a și dus la o situație încă nu definitiv schimbată nici azi în numeroase federații. De aici a rezultat, în mare măsură, centralizarea excesivă în numeroase discipline, ca și aspectul de laborator pe care l-au căpătat tocmai acele activități destinate maselor largi de tineri și cărora li se spune cu un singur cuvînt sport. De un an și ceva zbuciumul pe care, în mod firesc, l-a produs reașezarea pe baze, mai ales logice, a mișcării noastre sportive, reflectă o experiență concludentă. În acele discipline unde birourile federale s-au impus ca organe cu personalitate, decise să sprijine activitatea ramurii de sport pe care o conduc, angrenîndu-i pentru aceasta pe unii dintre cei mai pasionați și competenți specialiști și activiști, rezultatele au fost remarcabile. Este cazul federațiilor de atletism (2 medalii de aur și 2 de argint la Mexico), caiac-canoe (3 medalii — aur-argint-bronz la J.O.), rugby (victorie în întîlnirea cu reprezentativa Franței) etc.

La fotbal, sportul cel mai popular, dar și cel mai constant generator de insatisfacții publice, fluctuațiile în conducerea federației au fost cele mai numeroase de-a lungul intervalului de timp la care ne referim. Ei bine, tocmai aci s-a ajuns din nou, după cît se pare, la concluzia infirmată de atîtea alte federații, și anume că lucrurile merg slab pentru că organul tehnic de conducere este voluntar ! Trecînd — dacă se vrea cu tot dinadinsul — peste faptul că această federație a mai fost condusă de un salariat al U.C.F.S.-ului cu funcție de vicepreședinte în U.C.F.S. și de președinte al F.R. Fotbal (de fapt, antrenor al echipei naționale), se mai sare și peste un alt element de loc neglijat în alte împrejurări : anume acela că fotbalul nu este tratat drept un caz aparte, în fenomenul general al mișcării noastre sportive.

Lipsa de consecvență ne apare flagrantă, pentru că dacă nu i se recunosc jocului cu mingea rotundă trăsăturile sale caracteristice, rezultate din popularitate, răspîndire, condiții sociale, dar și economice, interese locale, dar și mai largi atingînd sfera internațională a sportului, atunci de ce tocmai lui să i se refuze factorul comun validat în alte discipline ? De ce adică tocmai fotbalul să revină la o situație pe care, în general, o depășise cu succes, dar nu fără seisme, întreaga mișcare sportivă de la noi ?

Se neglijează de asemenea și o altă realitate : aceea că F.R.F. beneficiază de cei mai numeros aparat salariat, în București și în județe, ceea ce nu-l ajută însă să se refacă. Sporind „lista civilă" a socceruIui cu încă un post se așteaptă poate un reviriment la nivelul activității de fiecare zi, ignorîndu-se că acestui sport îi lipsește tocmai omul de idei îndrăznețe și consecvent în ceea ce întreprinde, respectat dacă nu pentru capacitate tehnică, în orice caz pentru cea de principii, clarviziune, spirit gospodăresc larg cuprinzător, o personalitate multiplă, îndrăgind și înțelegînd complex sportul cu balonul rotund. Un asemenea om nu poate fi ales decît din afara grupului salariat al federației, sarcina executării ideilor biroului federal, în frunte cu președintele, revine firesc secretarului general și aparatului.

Oare în condica de prezență a C.N.E.F.S.-ului să rezide secretul redresării socceruIui românesc ? Oare statul de funcțiuni al federației de resort va rezolva carențele de organizare ale celui mai iubit sport de la noi ? Așa se vor limpezi raporturile dintre club-jucător-antrenor, ca și precara moralitate a anturajului propriu fotbalului ? Munca de educație și atașamentul față de „sportul rege" așa-și vor afla rezolvările ?

Dacă cineva crede în mod sincer acest lucru, ei bine atunci așteptăm ziua în care-l vom întîlni pe noul președinte salariat al F.R.F. la liftul din strada Vasile Conta 16, pentru a-i spune, din toată inima : „Bună dimineața, tovarășe președinte !"

Dar asta nu va ajuta fotbalului.

E. D.

Miercurea Ciuc — în actualitatea sporturilor de iarnă

Miercurea Ciuc este localitatea căreia i-a fost conferit numele de „polul frigului" din țara noastră. Avantajat de climă, orașul și-a cîștigat o statornică prețuire în rîndurile iubitorilor de sport, pentru numeroasele generații de hocheiști crescute aici, mulți dintre actualii jucători ai echipelor naționale de seniori și tineret fiind originari de pe aceste meleaguri.

Ce loc vor ocupa, însă, celelalte sporturi de iarnă practicate aici în activitatea competițională a actualului sezon ? Curiozitatea ne-a îndemnat să pornim la drum.

BUNĂ DIMINEAȚA, INIȚIATIVĂ !

Ajunși la Miercurea Ciuc, pe primul localnic întîlnit l-am întrebat de pîrtiile de schi ale orașului.

— *După cîte cunosc*, ne-a răspuns interlocutorul nostru, *avem două locuri pentru schi : pîrtia de la Șumuleu, iar la Șuta cred că s-a terminat trambulina de sărituri.*

În zori, eram în fața trambulinei de la Șuta, aflată la circa 3 km de centrul orașului. Cu o pistă de elan înaltă de peste 20 de metri, trambulina, cu fundație de beton, se găsește în stadiu de finisare. Instalația este prevăzută cu cabană și va fi deservită de un schi-lift. De la Consiliul județean pentru educație fizică și sport am aflat că majoritatea lucrărilor au fost efectuate din resurse locale și prin muncă patriotică.

La magazinul cu articole de sport din oraș — unde se văd cel mai bine preocupările pentru sezonul rece — i-am întîlnit pe tinerii profesori Ștefan Borbath și Geza Sillo, antrenorii celor 25 de fete și băieți din grupa de schi a Școlii sportive, înființată astă-toamnă. Ei ne-au spus că inaugurarea trambulinei (stabilită pentru prima jumătate a lunii ianaurie) va marca începutul unor acțiuni de amploare pe drumul depistării și formării viitorilor performeri.

CU GÎNDUL LA J. O. DE LA SAPPORO

Pe Anton Molnar, primul antrenor al multiplei campioane de patinaj viteză Maria Tașnadi (acum studentă la I.E.F.S.), care depășește recordurile naționale de la un concurs la altul, l-am găsit pe patinoarul Avîntul, făcînd antrenament cu viteziștii de la Școala sportivă.

— Cu ce noutăți vă prezentați în noul sezon ?

— *Cu mai multe. Mai importantă mi se pare aceea că vom prezenta în competiții noi concurenți în locul Mariei Tașnadi, Elenei Antal și Evei Marcoși, plecate la studii sau la alte cluburi din țară. Dar nu mă pot plînge. Într-un fel, munca mea a fost răsplătită. Avem condiții bune de activitate și, recent, federația ne-a repartizat fonduri cu care vom acoperi toate cheltuielile de întreținere a pistei, vom procura echipamente și vom participa la diferitele concursuri. Lucrez cu nădejde cu o serie de fete și băieți, pe care îi pregătesc pentru J. O. din 1972.*

...Asistăm la o lecție de antrenament. Copiii sînt atenți la orice indicație a antrenorului Anton Molnar. Ne plimbăm încă o dată privirea peste mișcarea vie ai cărei spectatori sîntem și observăm că Eva Szygeti, Gheza Balogh, Emeric Pall și alți copii lucrează cu multă voință, visînd poate să ajungă un Evghenii Grișin sau Fred Anton Maier. Și neobositul antrenor, care nu mai prididește dînd sfaturi, e hotărît să-i ajute pentru a-și împlini idealurile sportive.

REÎNVIE O TRADIȚIE

Patinajul artistic are la Miercurea Ciuc o vechime mai mare decît hocheiul. Dar activitatea în acest frumos sport, susținută cu ani în urmă de multipla campioană Marieta Weinrich-Platon, Eva Palogi, Marcel Comanici, surorile Seiwarth și alții, de apreciați antrenori Andrei Somodi și Bella Horosz, a slăbit treptat, treptat, pînă aproape de dispariție.

...În 1965 s-a întors o fată acasă. După ce a urmat la București Școala tehnică de metrologie și, în același timp, a reprezentat mai întîi clubul Dinamo și apoi Steaua în concursurile de patinaj, Eva Seiwarth a revenit în orașul natal, hotărîtă să reînvie o veche tradiție.

— *La început, treburile au mers greu*, ne-a mărturisit ea. *Nu aveam sală, duceam lipsă de patine, iar eu lucram numai în limita timpului liber. Acum însă...*

Eva Seiwarth-Rakosi este antrenoarea secției Școlii sportive, înființată o dată cu începerea anului școlar. Fosta patinatoare este convinsă că i se vor crea toate condițiile necesare bunei pregătiri a celor 40 de eleve. Primele semne au și apărut : în actualul sezon, orașul M. Ciuc va prezenta — după o absență de aproape zece ani — la campionatul național rezervat copiilor, pe micuța Hajnal Pataki, în vîrstă de 8 ani, speranța nr. 1 a antrenoarei sale.

MARELE ASALT

În aceste zile, elementul major al preocupărilor organelor sportive îl constituie pregătirea planului în vederea „marelui asalt", cum îl denumesc localnicii, al începerii lucrărilor de amenajare a patinoarului artificial acoperit. Amplasat în inima orașului, noul obiectiv sportiv va fi executat, după toate probabilitățile, de T.R.C.M. Brașov, unitatea care a construit patinoarul artificial din Poiana Brașov. Lucrările din prima fază (săparea lacului de acumulare, transportul pietrei pentru fundație și al balastului etc.), vor începe în cursul lunii ianuarie.

★

După cum se poate vedea, la Miercurea Ciuc se pun bazele unei rodnice activități competiționale, de iarnă, reînviindu-se sporturi tradiționale, iar celor aflate la început de drum, creîndu-li-se condiții favorabile de progres.

Traian IOANIȚESCU

ÎNSEMNĂRI DE SEZON

LOTO-PRONOSPORT

AȘA ARATĂ O VARIANTĂ CU 13 REZULTATE EXACTE LA CONCURSUL PRONOSPORT NR. 52 ETAPA DIN 29 DECEMBRIE 1968

I. Lazio-Foggia Pron. pauză	x
II. Lazio-Foggia Pron. final	x
III. Spal-Como Pron. pauză	x
IV. Spal-Como Pron. final	2
V. Mantova-Brescia Pron. pauză	x
VI. Mantova-Brescia Pron. final	1
VII. Catania-Catanzaro	1
VIII. Lecco-Padova	x
IX. Monza-Livorno	x
X. Perugia-Bari	x
XI. Reggiana-Modena	1
XII. Cesena-Ternana	x
XIII. Reggina-Genoa	x

FOND DE PREMII : 257.236 lei.

★

Azi și mîine sînt ultimele zile cînd mai puteți să vă procurați bilete la concursul special Pronoexpres al Revelionului, la care se atribuie autoturisme în număr nelimitat, 20 autoturisme prin tragere la sorți, 40 de excursii în Bulgaria-litoral — „Nisipurile de Aur" (17 zile) prin O.N.T. și numeroase premii în bani.

Se efectuează 9 extrageri — 50 numere.

Cu 15 lei se poate participa la toate cele 9 extrageri.